

Ἐν μέσῳ τῶν θλίβεσθων περιπετειῶν τῆς τελευταίας δεκαετίας τίποτε δὲν ἔρχεται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα τόσοσ παρήγορον, ὅσον ἡ ἐπιτολή τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς, ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν μνήμην τὴν ὑπὲρ ζωῆς καὶ θανάτου πάλην τῆς μεγάλης γενεᾶς καὶ τοὺς πρὸς ἀποκατάστασιν ἀγῶνας τῶν τριῶν ἐπιγενομένων.

Πράγματι, ὅταν ἀναβῆ κανεὶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὡς τόπον προσευχῆς μετὰ τὰς λαμπρὰς ἐργασίας τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας καὶ ἀτενίζων ἔπειτα πρὸς τὸ ἀπέραντον θέαμα τῆς σημερινῆς πόλεως ἐνθυμηθῆ ὅτι πρὸ 99 μόλις ἔτων τουρκικὴ φρουρὰ κατεῖχεν εἰσέτι τὸν ἱερὸν λόφον καὶ ὅτι ἡ πολίχνη ἐκείνη τῶν ὀκτῶ χιλιάδων κατοίκων, τὸ λείψανον τόσοσν δραματικῶν καταστροφῶν, ἀπτελεῖτο μόνον ἀπὸ τὸ Ριζόκαστρον, τὴν Βλασαροῦν καὶ τὴν Πλάκα, καὶ κατόπιν ἀναλογισθῆ ὅτι καὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως τὸ βόρειον τεῖχος ἔφθανε μόλις μέχρι τῆς νῦν ὁδοῦ Σοφοκλέους, πείθεται ἀδιστακτῶς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ζωτικότης δὲν ἐσβέσθη, πιστεύει βαθέως ὅτι ὁ ἱστορικώτατος τῶν λαῶν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ «ἐπινοῆσαι ὀξὺς καὶ ἐπιτελέσαι» καὶ προσδοκᾷ καὶ πάλιν, Θεοῦ θέλοντος, φωτεινὰς καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας.

Βεβαίως ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ Ἐθνικοῦ μας βίου δὲν εἶναι παρήγορα. Μερικὰ μάλιστα — καὶ αὐτὰ παλαιὰ κληρονομία — εἶναι σχεδὸν ἀποκαρδιωτικά. Ἄλλ' ἡ ὁρμὴ πρὸς τὸ καλόν, ἡ διακρίνουσα ἐξαιρέτως τοὺς μεγάλους μας προγόνους καὶ ἀναξωπυρηθεῖσα κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως γενεὰν ἐπιζῆ εὐτυχῶς εἰς πλεῖστα Ἑλληνικὰ στήθη καὶ τῶν πρεσβυτέρων ἔργον εἶναι νὰ μὴ ἀφήσωμεν τὴν εὐγενῆ φλόγα νὰ σβῆσῃ, νὰ τιμήσωμεν τοὺς ἀξίους, νὰ ἐξάρωμεν κάθε καλὴν προσπάθειαν.

Εὐτυχῶς τὰ πρὸς τοῦτο μέσα ἐξακολουθοῦν νὰ χορηγοῦν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν νέοι ἀθλοδῆται, κρύπτοντες καὶ αὐτοὶ εἰς τὰ στήθη τὸ κέντρον τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ καλοῦ. Ἀντὶ τῶν ὀλιγοστῶν ἐπάθλων τοῦ 1926, ὅσα κατεμερίζαμεν ὡς ἀντίδωρα, προσείομεν σήμερον ἑκατοντάδας ληρῶν καὶ μυριάδας δραχμῶν, εὐχόμενοι μόνον ὑπὲρ ὑγείας καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρμῶν τῆς λίρας καὶ τῆς δραχμῆς. Καὶ στρέφομεν τὰ βλέμματα μακρὰν καὶ πλησίον, ζητοῦντες τοὺς ἀρίστους Ἑλληνας ἀγωνιστάς, ὅπιν τοὺς εὐρωμεν καὶ πέσαν τῶν κρατικῶν ὀρίων. Δηλαδή πρῶτην φορὰν ἐφέτος ἀπονέμομεν πέντε νέα καὶ ἄδρα βραβεῖα, τὰ δύο Μανρογένεια, τὸ Κονδύλειον, τὸ Κανδηλώρειον καὶ τὸ Βενιζέλειον, ἀναβαίνοντα, μόνα ταῦτα, εἰς 400 Λίρας καὶ 50 χιλ. δραχμῶν.

Προσφάτως δὲ τὸ Ἐπιτομικὸν τῆς Παιδείας κατέθεσε 350 χιλ. δραχμῶν, ἧτοι 200 πρὸς ἔκδοσιν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ 150 πρὸς μετάφρασιν ξένων λογοτεχνη-

μάτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὰνάπαλιν. Διὰ τὸ βραβεῖον τοῦτο ἐκφράζομεν πολλὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸν κύριον Ὑπουργόν. Ἐὰν ἡ χορηγία σταθερωθῇ, τὰ ἐνδοξότερα τοῦλάχιστον τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἔργων θὰ κυκλοφορηθοῦν εἰς πολὺν περισσότερους φιλομαθεῖς καὶ θὰ δροσίουν τοὺς πνευματικοὺς ἀγρούς τῆς χώρας.

Τὸ βραβεῖον τῆς Ἀρετῆς καὶ Αὐτοθυσίας ἀπενέμαμεν ἄλλοτε λιτόν. Ἀλλὰ διὰ τῆς διαθήκης τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυρογένους — τῆς μεγάλης οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ἐξιστόρησεν ὁ *Blancard* — ἰδρῦθη παρόμοιον βραβεῖον λιγῶν 135 εἰς μὴμηρ τῆς ἐξακουστῆς Μαδῶς ἢ Μαντοῦς Μαυρογένους, τῆς ὁποίας τὴν περιπετειώδη ζωὴν ἔγραψαν ἐσχάτως ἡ *K^a* Ταρσοῦλη καὶ ἡ *K^a* Ἀλιμπέρτη. Τὸ βραβεῖον τοῦτο παράλληλον πρὸς ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδρῦσει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ αὐτὸς εὐεργέτης, περιορίζεται εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰ Προάστεια αὐτῶν καὶ ἀπονέμεται «εἰς ἄτομον ἢ οἰκογένειαν ἔντιμον διακρινομένην διὰ τὰς συνεχεῖς μετ' αὐτοθυσίας πράξεις ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἢ τῆς κοινωρίας». Τὸ βραβεῖον ὠρίζετο νὰ ἀπονεμηθῇ τὴν 13^{ην} τοῦ περασμένου Δεκεμβρίου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐζητήθη, ἀνεβάλαμεν — πρῶτην καὶ μόνην ἐλπίζομεν φορὰν — τὴν ἀπονομὴν του μέχρι τοῦδε. Ἐκτοτε λοιπὸν τὸ ἐπεζήτησαν 17, ἀλλ' ἐπειδὴ 8 τούτων διαμένουν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐξετάσαντες μόνον τὰς ἐντεῦθεν 9 αἰτήσεις, ἀπεφασίσαμεν νὰ βραβεύσωμεν ἐφέτος δύο Κυρίας (μικροτέραν διανομὴν δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ διαθέτης), αἱ ὁποῖαι μετ' αὐτοθυσίας εἰργάσθησαν ὑπὲρ τοῦ πέραν τοῦ Αἰγαίου μαχομένου Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ κατόπιν τῶν προσφύγων.

Τούτων ἡ μία, ἀνεψιὰ τοῦ ἀειμνήστου ἀθλοθέτου, εἶναι ἡ Κυρία Ἀγγελικὴ Εὐαγγέλου Μαυρογένους ὑπηρετήσασα ἀπὸ τοῦ 1918 μέχρι τῆς καταστροφῆς μεταξὺ τῶν ἐθελοντῶν νοσοκόμων, ἐτιμήθη δι' ἀναμνηστικοῦ μεταλλίου μετὰ διεμβολῆς καὶ «τιμῆς ἔνεκεν ὀνομάσθη φίλη τοῦ Ἐρυσθροῦ Σταυροῦ». Τὰ συνημιμένα πιστοποιητικὰ καὶ διπλώματα ἐξαιροῦν τὰς πολλαπλᾶς «μετὰ πολλοῦ ζήλου, ἀφοσιώσεως καὶ ἰκανότητος» ὑπηρεσίας της εἰς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ μετώπου καὶ τὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Γνωστοτέρα διὰ τὴν αὐτοθυσίαν ἔγινεν ἡ Δις Ἄννα Γ. Γαζῆ, τῆς ὁποίας τὰς ὑπηρεσίας μαρτυροῦν τὰ παράσημα τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος, τοῦ Χρυσοῦ ἀριστείου τῆς ἀνδρείας, τὸ μετάλλιον στρατιωτικῆς ἀξίας, τὸ διασυμμαχικὸν παράσημον καὶ τὰ δύο μετάλλια τοῦ Ἐρυσθροῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ τιμητικώτερον παράσημον εἶναι τὰ ἐξ ἀναφλέξεως ἐγκαύματα, ἐξ ὧν ἡ Δις Γαζῆ διεκινδύνευσεν τὴν ζωὴν της. Ἀλλαχοῦ, διαταχθεῖσα νὰ ὑποχωρήσῃ, δὲν ἐγκατέλειπε τοὺς τραυματίας. Ὁ διεξερχόμενος τὰ ἐνθουσιώδη πιστοποιητικὰ τῶν Αἰεθνητῶν τῶν Νοσοκομείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ Προύσης, τοῦ Δορυλαίου, τοῦ ὑπερωκεανείου Πατρίδος, τοῦ αὐτοκινήτου χειρουργείου τοῦ Σαγγαρίου, μέχρι τῶν κατόπιν ἐν Ἀθήναις προσφυγικῶν νοσοκομείων σχηματίζει πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς ὅλης ἐκστρατείας, τῶν ἀληθμονήτων ἀγώνων

καὶ τῶν θυσιῶν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, οὐχ ἦπτον δὲ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τοῦ ζήλου τῶν μητρικῶς περιποιουμένων τοὺς πληγωμένους καὶ τοὺς ἀρρώστους ἑλληνίδων.

Βραβεύοντες ἐφέτος δύο ἐξ αὐτῶν — εὐτυχῶς ἐπῆρξαν καὶ ἄλλαι — νομίζομεν ὅτι ἐθέσαμεν καλλίστην ἀπαρχὴν ἐπάθλου, ἀφιερωμένου εἰς τὴν θρυλικὴν ἠρωΐδα τῆς Μυκόνου, ἢ ὅποια ἀφοῦ κατεδαπάνησε χάριν τῆς ἐλευθερίας περικαλλῆ νεότητα καὶ πλοῦτον, ἀπέθανε πενομένη καὶ δυστυχοῦσα.

Τὸ ἕτερον (ἐπίτης ἐξ 135 λιρῶν) Μαυρογένειον βραβεῖον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν μνήμην τοῦ Στεφάνου Μαυρογένους (ἀνεψιοῦ τοῦ ἠγεμόνος Νικολάου) Μεγάλου λογοθέτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ Μεγάλου δραγουμάνου τοῦ Τουρκικοῦ στόλου. Θὰ ἀπονεμηθῆ δὲ τὴν ἐρχομένην πρώτην Κυριακὴν τοῦ Ἀπριλίου ἐπέτειον τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, ὅτε ὑπερεβδομηκοντούτης συνεμερίσθη τὸ μαρτύριον τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων θυμάτων τῆς βασιλευσύσης. Τὸ βραβεῖον ἐκηρύχθη πρὸς βράβεισιν τοῦ ἀρίστου συγγράμματος τοῦ λήξαντος ἔτους «τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν λογοτεχνίαν, τὴν ἐπιστήμην, εἴτε εἰς ἕξοχον ἐφεύρεσιν», ἀλλὰ τὸ διεξεδίκησαν πέντε μόνον ἐπιστήμονες καὶ παραδόξως οὐδεὶς ἐφευρέτης. Λοιπὸν ἡ Ἀκαδημία προέκρινε μεταξὺ τῶν ὑποβληθέντων βιβλίων τὴν τρίτομον Βρωματοχημίαν τοῦ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ καθηγητοῦ κ. Θεοδώρου Σταθοπούλου, ὡς ἔργον χρησιμώτατον καὶ περιέχον ἑκατοντάδας πρωτοτύπων ἀναλύσεων ἑλληνικῶν τροφίμων. Τὸ κατὰ πάντα ἄρτιον καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτύπωσιν ὠραῖον τοῦτο βιβλίον — πρὸς ἔκδοσιν τοῦ ὁποίου ὁ κ. Σταθόπουλος ἐδαπάνησεν ἐξ ἰδίων ἑκατοντάδας χιλιάδων δραχμῶν — συμπληρούμενον μὲ ἄλλους δύο τόμους, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν σύνταξιν ἐπισήμου κώδικος τῶν τροφῶν μας. Ὅθεν ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμει εἰς αὐτὸν δόλοκληρον τὸ ἄθλον.

Δημοκρατικώτερος ἔραστής τοῦ καλοῦ, γνωστός καὶ ἐξ ἰδίων ἱστορικῶν μελετημάτων, ὁ κ. Τάκης Κανδηλώρος, ἴδρυσεν ἔπαθλον ἐπαμειβόμενον κατὰ διετίαν εἰς τοὺς ἀρίστους μύστας τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν, τῶν πολιτικῶν, ἔπειτα εἰς τοὺς καλλιτέχνας, ἔπειτα εἰς τοὺς λογοτέχνας καὶ τέλος τοὺς δημοσιογράφους. Λοιπὸν τὸ ἐφετινὸν Κανδηλώρειον Βραβεῖον τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ἀπονέμει ἡ Ἀκαδημία εἰς νεαρὸν Πελοποννήσιον ἱατρόν, ἐργαζόμενον μακρὰν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. Γ. Στεφανόπουλος ἀφοῦ τὸ 1916 ἔλαβε τὸ πτυχίον τῆς ἡμετέρας ἱατρικῆς Σχολῆς καὶ ἐργάσθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τὸ 1918 μεταβάς εἰς τὴν Γαλλίαν προσελήφθη ὡς βοηθὸς εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Παστιέρ, ἀπὸ δὲ τοῦ 1925, ἔλαβε καὶ τὸ διδακτορικὸν δίπλωμα τῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων. Ἡ ἐναίσιμος διατριβὴ του ἀναφέρεται εἰς τὴν πολιομνελίτιδα καὶ συνέβαλεν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς παιδικῆς ταύτης ἀσθενείας. Ἀλλὰ ὁ ἀκάματος ἱατρός, ἀφοῦ ἔλαβε καὶ εἰδικὰ διπλώματα τῆς ἱστολογίας, τῆς βιολογίας καὶ τῆς βιολογικῆς Χημείας, ἔγινε καὶ πτυχιούχος τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν. Οὕτω δὲ παρε-

σκευασμένος ἐσπούδασε τὰς μολυσματικὰς νόσους καὶ ἐδημοσίευσεν ἐκ τοῦ Παστερείου ὑπερτεσσαράκοντα ἐργασίας μετὰ τοῦ καθηγητοῦ Πετι καὶ τῶν ἐκεῖ ἐργαζομένων Ἰαπώνων. Ἀποσταλεῖς δὲ εἰς τὰς Γαλλικὰς ἀποικίας τῆς 1. Ἀφρικῆς πρὸς μελέτην τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον διωρίσθη ἀρχηγὸς δευτέρας ἀποστολῆς εἰς τὰς ἀξένους ἐκείνας χώρας. Τὸ Κανδηλώρειον βραβεῖον ἄς φθάσῃ ἐκεῖ εἰς τὸν συμπολίτην ἱατρὸν τὸν προκινδυνεύοντα χάριν τῆς ἐπιστήμης, ὡς χαιρετισμὸς καὶ ἡμῶν καὶ τῆς πατρίδος.

Τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν ὑπάρχει ἐφέτος καὶ ἄλλο βραβεῖον ἐπισημότερον, ἀλλὰ ἀνάργυρον, τὸ κρατικὸν ἐπαμειβόμενον κατὰ τετραετεῖς περιόδους Ἀριστεῖον τῶν Ἐπιστημῶν, Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι ἀνάργυρον, τὸ δὲ παραχωρῆσαν τὴν ἀπονομὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀτάγμα (τῆς 24^{ης} Φεβρ. 1 Μαρτ. 1927) λέγει ὅτι «δικαιούται αὐτοῦ ὁ ἐπιστήμων κτλ. ὅστις πρὸς τῶ συνόλω τῆς προγενεστέρας αὐτοῦ ἐργασίας δι' ἔργον, συντελεσθέντος (κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν) συνέβαλεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὴν πρόοδον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης κτλ.», θεωρεῖ δηλαδὴ τὸ ἀριστεῖον ὡς στεφάνωμα πολυετοῦς ἐργασίας, καὶ αἱ τρεῖς Τάξεις τῆς Ἀκαδημίας ὑπῆρξαν μέχρι τοῦδε φειδωλαί. Ἀλλὰ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ καταλήξετε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν εὐρίσκομεν νέους κρατεροὺς ἀγωνιστάς· εὐτυχῶς ὑπάρχοντες ἀρκετοί, ἡ δὲ Ἀκαδημία παρακολουθοῦσα τὸ ἔργον των μετὰ στοργῆς, τοὺς ἐπιφυλάσσει βραδύτερον τὴν μεγάλην τιμὴν τοῦ Ἀριστεῖου.

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὰ τέσσαρα ἱστορικὰ βραβεῖα, τὰ ἀνέκαθεν ἀτυχή. Ἐκτὸς τούτων τὴν 10^{ην} Μαΐου θὰ δοθῇ καὶ πέμπτον, τὸ Μακρογιάννειον. Καὶ ὅμως πέντε μόνις ἀπέβλεψαν εἰς τὰ ἡμέτερα βραβεῖα, ἐξ ὧν ἡ Ἀκαδημία ἐπαινεῖ τὴν συγγραφέα τοῦ στρατηγοῦ Δήμου Τσέλια —τοῦ περιφήμου Γεροδήμου— Κων. Εὐδοκίαν Κομμουνιστοπούλου ὅτι περιέσσωσε καὶ ἐδημοσίευσεν τὰ περὶ τοῦ πάππου τῆς ἔγγραφα.

Ἀπτηρόν, ἀλήθεια, εἶναι ὅτι οὐδεὶς ἐπεζήτησε τὸ γενναῖον Λαμπίκειον βραβεῖον, 22.508 δραχ. Ὅθεν ὁ φιλόμουσος ἀγωνοθέτης ἀναγκάζεται ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸ μετατρέψῃ εἰς ποιητικόν. Οὐδεὶς τὰ δύο ἱστορικὰ βραβεῖα τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. Οὐδεὶς τὸ πρὸς συγγραφὴν ἱστορίας τῆς Μεσσηνίας βραβεῖον τοῦ συναδέλφου κ. Κυριακοῦ. Οὐδεὶς τὸ πρὸς συγγραφὴν τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Τουρκοκρατίας βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας.

Καὶ πέρουσιν ὑπεδείξαμεν ὡς δυσάρεστον φαινόμενον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πληθώραν τῶν σιχοπλόκων — τὴν ἔλλειψιν τῶν κατὰ τόπους ἐρευνητῶν ἢ πατριδογράφων. Αἱ ἐπαρχίαι, πλην τεσσάρων ἢ πέντε, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἰδικὴν των πνευματικὴν ζωὴν. Καὶ ὅμως ἐφθάναν ὀλίγη ἀγάπη πρὸς τὴν ἔρευναν τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἐρειπίων, τῶν ἐκκλησιῶν, τῶν ἁγίων εἰκόνων, τῶν παλαιῶν ἐγγράφων, τῶν ἐθίμων, τῶν τοπικῶν ἐπαγγελμάτων, τῶν βαπτιστικῶν ὀνομάτων, τῶν ἐπιωνύμων,

τῶν τοπωνυμίων, τῶν γραμματικῶν τύπων κτλ., διὰ τὰ μᾶς πληθύνουν τὸ ζητούμενον ὑλικόν. Ποῦ καταγίνονται τόσοι ἀκαμαῖοι τὴν ἡλικίαν καθηγηταὶ τῶν ὑπερεκατὸν πενήντα γυμνασίων τοῦ Κράτους; Εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ τοιοῦτοι φίλοι τῆς ἱστορίας, διδάσκαλοι ἀγαθοί, δὲν εἶναι σπάνιοι, ἔχοντες καὶ τὴν αὐταπάραυσιν νὰ τυπώσουν ἀπὸ ἐτῶν ἐξ ἰδίων σειρὰς περιοδικῶν, ὅπου ἀφθονεῖ ἡ ἐπιστημονικὴ ὕλη. Ζητήσαντες λοιπὸν τὴν συναίνεσιν τῶν εὐγενῶν ἀγωνοθετῶν, ἀπεφασίσασαμεν νὰ ἀπονεύωμεν καὶ ἐφέτος τὰ δύο βραβεῖα τῆς Τραπεζῆς τῶν Ἀθηναίων πρὸς μικρὰν ἐνίσχυσιν δύο γνωστοτάτων περιοδικῶν, τῆς «Ἀθηναῖς» καὶ τοῦ «Ἀρχείου τοῦ Πόντου».

Ἡ «Ἀθηναῖς», τὸ σπουδαιότερον μετὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα Ἑλληνικὸν περιοδικόν, συμπληρῶνει διὰ τοῦ τόμου τοῦ 1931 τὸν 43^{ον} τόμον. Ἐξεδόθη κατὰ πρῶτον τὸ 1889 ὡς ὄργανον τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἶχαν ἰδρῦσει διαπρεπέστατοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου. Τούτων προήδρευεν ὁ Κόντος καὶ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τοῦ Μαργαρίτου Εὐαγγελίδου — τοῦ ἀειμνήστου κηδεμόνος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας — ἐπιζῆ σήμερον μόνος ὁ Γεώργιος Χατζιδάκις. Πόσος ἐπιστημονικὸς θησαυρὸς περιέχεται εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ σειρὰν τῶν τόμων — τοὺς ὁποίους καθίστα κάποτε ἰσχυροὺς ἢ ἀπορία — γνωρίζομεν ὅσοι τότε νέοι ἀπεστέλλαμεν τοὺς πρώτους ἐράνους πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς διδασκάλους καὶ ἐξακολουθοῦμεν μέχρι τοῦδε νὰ φυλλομετροῦμεν ἐκεῖ μέσα ἀλλεπαλλήλους γλωσσικὰς, ἀρχαιολογικὰς, τοπωνυμικὰς καὶ δὴ καὶ ἱστορικὰς μελέτας. Ἀλλὰ δὲν θέλω, Κύριοι, νὰ σᾶς κουράσω. Ἡ Ἀκαδημία ἀπονέμουσα εἰς τὴν «Ἀθηναῖς», τὸ ἔτερον τῶν ἐπάθλων τῆς Τραπεζῆς Ἀθηναίων, ἠθέλησε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ παρασκευαζομένου καταλόγου τῶν περιεχομένων τῆς πρώτης τεσσαρακονταετίας. Ἡ ἀδόρυβος Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία, εἴμεθα βέβαιοι, δὲν ἀναμένει προτροπὰς.

Τὸ δὲ Ἀρχεῖον τοῦ Πόντου εἶναι νεώτατον περιοδικόν, ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ 1928 προνοία τοῦ Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Χρυσάνθου, καὶ συμπληρῶσαν πέρυσιν τὸν τρίτον τόμον. Ἀλλὰ περιέχει καὶ αὐτὸ πολύτιμον ἱστορικὴν ὕλην ἀπὸ τῆς εἰσαγωγικῆς μελέτης. «Ὁ Πόντος διὰ τῶν αἰώνων» μέχρι τῆς τελευταίας περὶ Ἀργυροπόλεως διατριβῆς. Πόσα γεγονότα περνοῦν ἐνώπιόν μας. Ὀλόκληρος Ἑλληνικὸς λαὸς ὀρίζομενος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου ἀπὸ τῶν πρώτων Ἑλλήνων θαλασσοπόρων, φυλάττων πλεῖστα τῆς ἰωνικῆς διαλέκτου χαρακτηριστικὰ, τοῦ ὁποίου τὴν γνησίαν καταγωγὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν οὐδὲ αὐτὸς ὁ Φαλμεράγερ ἀπετόλμησε νὰ συζητήσῃ, ἐξεριζώθη διὰ μιᾶς ἐκεῖθεν, χωρὶς κἄν νὰ χρησιμοποιηθῆ πρὸς ἄμυναν ἀναλόγως τῆς θρυλουμένης ἀνδρείας του καὶ τῆς σθεναρᾶς φιλοπατρίας. Καὶ μόλις τὸ ἥμισυ μεταφερόμενον γυμνὸν ἐρρίφη εἰς τὴν ἑλευθέραν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου μέχρι τῆς Ροδόπης. Ἴδου ποῖον θλιβερὸν σύνολον μακροτάτων καὶ προσφιλεστάτων ἀναμνήσεων μελετᾷ φιλοπόπως ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Ποντιακῶν Μελετῶν,

τὴν ὁποίαν μετὰ ἐξαιρέτου πρὸς τὸν Πρόεδρον τιμῆς βραβεύει σήμερον ἡ Ἀκαδημία.

Μεταβαίνομεν τώρα εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ βραβεῖα, τῶν ὁποίων ἐπίσης ἐπεριμέναμεν πολυαριθμούς ζηλωτάς. Καὶ ὅμως τὸ ἐξ 9.000 δραχ. Λαμπίκειον καλλιτεχνικὸν βραβεῖον ἐπεζήτησαν μόνον 4 πίνακες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δυστυχῶς ὑπολειπόμενοι τῶν ἡμετέρων προσδοκιῶν.

Ἔτι δὲ παραδοξότερον εἶναι ὅτι οὐδεὶς διεξεδίκησε τὸ μέγα Μπενάκειον καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 50 χιλ. δραχ. προκηρυχθὲν «εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ὅστις θὰ ὑποβάλῃ τὰ ἄριστα σχέδια. . . . πρωτοτύπου ἔργου, προτιμωμένων τῶν Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ πασῶν τῶν περιόδων». Καὶ ὅμως ἀρχιτέκτονες ὑπάρχουν περισσοί, ὁ δὲ Ροῖδης εἰρωνευόμενος ἀπεθαύμαζε τὴν οἰκοδομικὴν ἐπιτηδειότητα τῶν Ἑλλήνων. Ἀναβάλλομεν λοιπὸν τὸ ἀρχιτεχνικὸν μετὰ δύο ἔτη, συμπροκηρῦσσοντες καὶ μουσικὸν Μπενάκειον βραβεῖον ἐπίσης 50 χιλ. δραχ.

Συγγενέστατα πρὸς τὰ καλλιτεχνικὰ εἶναι τὰ λογοτεχνικὰ βραβεῖα. Ἡ Ἀκαδημία ἔχουσα ν' ἀπονεύμῃ πρώτην φορὰν τὸ μέγα βραβεῖον τῆς ἐριτίμου Κυρίας Βενιζέλου «εἰς τὸ ἄριστον τῶν λογοτεχνικῶν ἔργων τοῦ λήξαντος ἔτους» καὶ γὰρ ἐκλέξῃ μεταξὺ τοῦ συνόλου πολυμόρφου παραγωγῆς μετὰ πολλὰς σκέψεις ἐπροτίμησε «τὸν Γέρον τοῦ Μωριᾶ» τοῦ κ. Σπύρου Μελά ὡς τὸν ἄριστον ἐπίλογον τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Οἱ δύο ὀγκῶδεις τόμοι τῆς βιογραφίας τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη πρόκεινται μαρτύρια μακρᾶς καὶ ἀδιασπᾶστον ἐργασίας. Εἶναι τὸ προανάκρουσμα ἐπικοϊστορικῆς βιογραφίας, ἡ ὁποία κατὰ τὰς ἡμέρας μας διὰ τοῦ *Emil Ludwig* καὶ τοῦ *André Maurois* ἐπανέφερε εἰς τὴν ἀκοήν μας τὸν ἀθάνατον ἀντίπαλον τῶν Παρallahλῶν τοῦ Πλουτάρχου. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Μελά ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς ἐπικρίσεις ἱστορικὰς καὶ γλωσσικὰς, π.χ. διατὶ τὸ Μωριᾶς γράφεται μὲ ω; Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ ψεγάδια ἐνώπιον τοῦ μεγάλου πλεονεκτήματος τοῦ ἔργου, ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων του σελίδων ἡ ἀδρὰ φυσιογνωμία τοῦ στρατάρχου ἀπομένει ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ βάρους, ὅπου τὸν ἔστησεν ἡ ἐθνικὴ παράδοσις; Ὁ Κολοκοτρώνης μένει ἤρωας καὶ δσάκις καταβάλλεται, στέκει ὑπέροχος καὶ δσάκις προστριβεται. Τίποτε δὲν διακόπτει τὴν δημιουργικὴν προὴν τοῦ συνόλου πηγάζουσαν ὄχι τόσον ἀπὸ οἴστρου ποιητικὸν ὅσον ἀπὸ τὴν ἕξαρσιν τῶν πραγμάτων. Ἡ ποίησις συμπληρῶνει καὶ συμβολίζει τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ κ. Μελάς κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐβιογράφησε πρὸ ὀλίγου καὶ τὸν Μιαούλην. Ὁ δυνατὸς λογοτέχνης, ἀφοῦ διέπρρυε καὶ ὡς δραματικὸς ποιητὴς καὶ σκηνοθέτης καὶ χρονολγράφος, ἐπιβραβεύεται σήμερον ἀξίως καὶ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ εἰδικότερον Λαμπίκειον βραβεῖον εἰς τὸ ἄριστον θεατρικὸν ἔργον τῶν δημοσιευθέντων κατὰ τὰ δύο λήξαντα ἔτη δυστυχῶς μόλις δύο ἔργα δύνανται νὰ ἀμφισβητήσων. Ἡ Ἀκαδημία ἀφοῦ ἐβράβεισεν ἄλλοτε τὸν ἕνα τῶν δραματικῶν συγγραφέων

παραθαυρόνυι ἐφέτος διὰ τοῦ λιποῦ ἐπάθλου τὸν νεώτερον κ. Γεράσιμον Σπαταλᾶν, τὸν συγγραφέα τῆς πεζῆς κωμωδίας «ὁ Κληρονόμος τῆς Τσάτσας» ὡς ἀληθῶς ἀφωσιωμένον ἐργάτην τῶν γραμμάτων. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι βεβαίως τέλειον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν ἐξεπλήρωσεν ἀρκετὰ τὸν προορισμὸν του.

Ἡ Ἀκαδημία, πλὴν τῆς ἱστορίας, τῆς καλλιτεχνίας καὶ λογοτεχνίας, δὲν ἠθέλησε νὰ παραβλέψῃ καὶ τὴν βιομηχανίαν. Διότι αἰσθανόμεθα καὶ προσέχομεν πόσον αὕτη συντελεῖ εἰς τὴν προκοπὴν καὶ τὸν πολιτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Οἱ πρεσβύτεροι, οἱ συνηθισμένοι εἰς τὰ πρὸ τοῦ 1890 βιομηχανικὰ πειράματα, δὲν ἐνόησαν ἐπαρκῶς ἀκόμη ὅτι ἐσχάτως ἀνεπτύχθη ποικίλη καὶ ἰσχυρὰ βιομηχανία, ἔχουσα μεγάλας ἐγκαταστάσεις, ἀπασχολοῦσα χιλιάδας ἐργατῶν καὶ ἐργατῖδων, παρακολουθοῦσα τὰς σημερινὰς προόδους καὶ ἐπιζητοῦσα νὰ δημιουργήσῃ Ἑλληνικοὺς τύπους προϊόντων. Πρὸς ἐνίσχυσιν τόσων προσπαθειῶν ἡ Ἀκαδημία προεκήρυξε κατὰ πρῶτον ἐφέτος δύο μετάλλια καὶ ταῦτα μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἀπονέμομεν α') εἰς τὰ Χρωματουργεῖα Πειραιῶς τῆς Ἑταιρείας «Οἰκονομίδης» καὶ β') εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ταπητουργικὸν Ὄργανισμὸν.

Τὰ Πειραιῶκὰ Χρωματουργεῖα, ἰδρυθέντα πρὸ 49 ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων χημικῶν ἀδελφῶν, τοῦ Σπήλιου καὶ τοῦ κατόπιν ἐθνικοῦ ἐνεργέτου Λεοντίου Οἰκονομίδου, ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ἀχιλλέως Καραμεσίνη, ὥστε σήμερον ἔφθασαν νὰ εἶναι ἡ πρωτεύουσα ἐπιστημονικὴ βιομηχανία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς. Καθημέραν παράγουν νέα χημικὰ καὶ φαρμακευτικὰ προϊόντα, π. χ. ὕλας χρωμάτων, χρώματα ἀνιλίνης καὶ ναφθαλίνης πρὸς βαφὴν ὑφασμάτων καὶ νημάτων, πεπεσμένα ἀέρια, ἔπειτα παντοῖα φάρμακα, ὑδρόφιλον βάμβακα καὶ τέλος πάγον, ἀπασχολοῦντα 600 ἐργάτας καὶ ἐργάτιδας καὶ πολὺ τεχνικὸν προσωπικόν. Αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς Ἑταιρείας εἶναι τέλειαι καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ βιβλιοθήκη της ἀριτωτάτη.

Ὁ δὲ Ἑλληνικὸς Ταπητουργικὸς Ὄργανισμὸς ἐδημιουργήθη τὸ 1929, ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν κατ' ἐξοχὴν προσφυγικὴν βιοτεχνίαν. Οἱ πρῶτοι ἑμφθέντες εἰς τὰ περὶ χωρὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ταπητουργοὶ τῆς Πισιδίας, τοῦ Ἰκονίου καὶ τῆς Σεβαστείας εἶχαν ἰδρύσει ἰδιωτικὰ ταπητουργεῖα, φθάσαντα τὰ 150, ἀλλὰ μετὰ τὴν δυσπραγίαν τῆς Ἀμερικῆς ἐλαττωθέντα εἰς τὰ μισά. Τότε συνεστήθη ὁ Ταπητουργικὸς Ὄργανισμὸς προκισθθεὶς μὲ 100 χιλ. λιρῶν ἐκ τοῦ προσφυγικοῦ δανείου καὶ ἔχων τοὺς σκοποὺς α') νὰ ἐνισχύσῃ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ πράγματι ἐδάνεισε μέχρι τοῦδε 230 χιλιάδας λιρῶν. β') νὰ βοηθήσῃ τὴν ἔξω διάδοσιν τῶν ταπήτων καὶ πράγματι συνέστησε γραφεῖα εἰς τὸ Λονδίνον, τὴν Βιέννην, τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ τὸ Παρίσι καὶ ἐπεζήτησε τὴν συνεργασίαν τῶν ἔξω Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων καὶ γ') νὰ διαδώσῃ τὴν τέχνην εἰς τὴν ὑπαιθρον χώραν καὶ πράγματι συνέστησε 55 ταπητουργικὰ σχολεῖα εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους. Εἶναι ὁ κλάδος τῆς

οικοτεχνίας, ὁ τόσον προστατευτικὸς τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ταπητουργία ἀπασχολεῖ σήμερον ἑπτὰ χιλιάδας ἐργάτιδας, τῶν ὁποίων αἱ χίλιαι τῶν σχολείων εἶναι ἄριστα. Ἄλλ' ὁ Ὄργανισμὸς ἀποβλέπει καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν μαλλίων — πολλὰ εἰσάγονται ἀκόμη ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν — καὶ τέλος εἰς τὴν δημιουργίαν Ἑλληνικῶν σχεδίων. Τὰ κατορθώματα ταῦτα δὲν εἶναι μικρά, ὅθεν ἡ Ἀκαδημία τιμᾷ τὸ Σωματεῖον.

Ὑπολείπεται, Κύριοι, τὸ μᾶλλον ἀπροσδόκητον, ἀλλὰ καὶ ποιητικώτερον ἴσως ἔπαθλον. Ἡ παροῦσα ξηρὰ λογοδοσία πρέπει τώρα νὰ λάβῃ τόνον ἀνθηροῦ ἐπιθαλαμίου. Αὐτὸ ἠθέλησεν ὁ ἀείμνηστος Ἡπειρώτης Εὐάγγελος Κοινδύλης, τύπος ἰσχυροῦ Ἑλλήνος βιοπαλαιστοῦ. Ἀφοῦ ἐπλούτησεν ὡς συνέταιρος μεγάλων Ξενοδοχείων, ἀποθνήσκων τὸν Νοέμβριον τοῦ 1930, ἀφῆκε δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ὅπως « καθ' ἑκάστην 25^{ην} Μαρτίου διαθέτῃ Λίρας 100 εἰς προίκισιν κατὰ προτίμησιν μίας ὄρφανῆς καὶ ἀπόρου κόρης καταγομένης ἐκ τῆς Κοινότητος Λαμπόβου ». Εἶναι τὸ χωρίον, ὅπου ἐγεννήθη ὁ διαθέτης καί, καθὼς βλέπομεν, δὲν τὸ ἐλησμόνησεν ποτέ, οὐδὲ ὅταν τοῦτο ἀεσπάσθη τοῦ ἐλευθέρου Κράτους. Καὶ ἐπόθησε τὰ σφιγγῆλα στήθη τῶν κορῶν τῆς πατρίδος του νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ θηλάζουσιν ἑλληνόπουλλα, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι, Κύριοι καὶ μάλιστα σεῖς, Κυρίαί, θὰ ἐπεκροτήσετε τὴν ὥραίαν ταύτην φιλοδοξίαν. Ἡ Ἀκαδημία λοιπὸν ἀφοῦ ἐζήτησε πολλὰς πληροφορίας, προσφέρει σήμερον τὰς 100 λίρας εἰς τὴν Θεοδώραν Νότοκα τοῦ Σοφοκλέους καὶ τῆς Εὐγενίας, κόρην ὄρφανῆν καί, πιστεύομεν, ὥραίαν. Ἐὰν δὲ εὐρεθῇ ἐφέτος ὁ ἄξιος σύντροφός της, ὁ Πρόεδρος Κ. Βουρνιάζος πάντοτε προσηνῆς θὰ θελήσῃ ν' ἀνταλλάξῃ καὶ τὰ στέφανα τῆς πρώτης νύμφης τῆς Ἀκαδημίας.

**Νέα προκηρυσσόμενα καὶ ἐπαναλαμβανόμενα βραβεῖα
τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν.**

1^{ον} Βραβεῖον 50 χιλ. δραχ. (Κ^{ας} καὶ Κ^{ου} Ἀριστόφρονος) εἰς τὴν ἀρίστην γραμματικὴν τῆς Νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης μετὰ σχετικῶν ὁδηγῶν πρὸς διδασκαλίαν ἐν τοῖς Σχολείοις τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως διὰ τὸν διδασκόμενον. Πλείονας λεπτομερείας περὶ τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ περιεχομένου παρέχουν εἰς τὸν αἰτοῦντα τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας.

Ἔργα δεκτὰ εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1932.

2^{ον} Καλλιτεχνικὸν βραβεῖον 9.000 δραχ. Β. Λαμπίκη. Εἰς τὸν κάλλιστον ζωγραφικὸν πίνακα τὸν ἔχοντα θέμα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως. Ἔργα δεκτὰ

μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1932 (κατὰ τοὺς ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἀκαδημίας τεχνικούς ὄρους). Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1932.

3^{ον} Ἐτήσιον ἱστορικὸν ἔπαθλον 10.000 δραχ. Κίτσου Μακρυγιάννη. Πρὸς βράβεισιν καλλίστου ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ 1912 ἑλληνικὴν ἱστορίαν καὶ ἰδίως τὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἀντλουμένου δὲ ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεούσης μνείας αὐτῶν. Τὰ ἔργα ἔντυπα ἢ δακτυλογραφημένα ὑποβάλλονται εἰς 3 ἀντίτυπα εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου τὴν 10 Μαΐου 1933.

4^{ον} Ἐπαθλον 13.500 δραχ. τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν. Εἰς ἔργα σχετικὰ πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τοῦ 1821 ἑλληνικὴν ἱστορίαν μνημονεύοντα τὰς πηγὰς. Δεκτὰ ἔργα ἐκδοθέντα κατὰ τὸ 1931, ὧν δύο ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1933.

5^{ον} Ἐπαθλον 9.000 δραχ. Δ. Βικέλα. Ἀπονεμόμενον δλόκληρον εἰς πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα—ἢ σειρὰν διηγημάτων ἀποτελούντων τόμον—ὅπερ ἠθέλε κριθῆ προέχον ἀπὸ πάσης ἀλόφειας ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον μεταξὺ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου 1931 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1932 εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθέντων, ὧν κατὰ τὸν νόμον ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31^{ης} Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1932.

6^{ον} Δύο Δαμπίκεια βραβεῖα 4.500 δραχ. ἐκάτερον α') εἰς τὴν ἀρίστην συλλογὴν λυρικοῶν ποιημάτων τὴν εἰς βιβλίον τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσαν ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου 1931 μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου 1932, τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν Νόμον ἀντίτυπα κατετέθησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1932. καὶ β') εἰς τὸ ἄριτον δραματικὸν ἔργον τοῦ 1932 καὶ 1933. Ἀπονομὴ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1934.

7^{ον} Βραβεῖον 9.000 δραχ. Γ. Κυριακοῦ. Πρὸς συγγραφὴν μονογραφίας περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἱστορίας τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν σταυροφοριῶν μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὀλοσχεροῦς κατακτίσεως αὐτῆς τῷ 1715, ἀντλουμένης ἀπὸ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς δεούσης μνείας αὐτῶν. Ἔργα δεκτὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίτυπα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1933.

8^{ον} Τρία ἔπαθλα ἐξ 8.000 δραχ. ἕκαστον τῆς Ἀκαδημίας.

α') Εἰς γλωσσικὴν μελέτην ἀναφερομένην εἰς τὰς νῦν ἐν Μακεδονίᾳ λαλουμένας ὑπὸ τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐποίκων διαλέκτους, ὑποβαλλομένην εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932.

β') Εἰς τὴν καλύτεραν πραγματείαν τὴν ἀναφερομένην εἰς οἰανδήποτε περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἠντλημένην δὲ ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ τῆς μνείας αὐτῶν ἐκ τῶν ἐκδοθεισῶν καὶ τῶν ἐκδοθησομένων κατὰ τὰ ἔτη 1928 - 1932, ὧν ἀπεστάλησαν 5 ἀντίτυπα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας, ἢ ἀνεκδότων ὑποβληθησομένων εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932.

γ') Εἰς ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 1430-1878, ἠντλημένης ἐκ τῶν πηγῶν μετὰ μνείας αὐτῶν, ὑποβαλλομένη εἰς 3 δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932.

Ἀπονομὴ ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω κατὰ Μάρτιον 1933.

9^{ον} Βραβεῖον 45.000 δρχ. Ἑλληνικῆς Λέσχης Ἀλεξανδρείας. Ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας ἀπονεμηθησόμενον πρὸς βράβευσιν ἔργου ζωγραφικοῦ ἢ καλλιτεχνικοῦ συναφοῦς πρὸς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐντολῇ τῆς ἀγωνοθέτιδος Λέσχης ἢ Ἀκαδημίας θὰ ἐκλέξῃ τὸ βραβευθησόμενον κατὰ τὴν ἀπόλυτον αὐτῆς περὶ ὑπεροχῆς ἐκτίμησιν ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ ἀδιακρίτως «εἴτε ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἢ φιλολογικῶν ἔργων εἴτε μεταξὺ ἔργων ζωγραφικῆς, μουσικῆς ἢ γλυπτικῆς ὅσα ἤθελον παραχθῆ κατὰ τὴν ἀπὸ 25 Μαρτίου 1930 ἕως 25 Μαρτίου 1933 περίοδον». Ἀπονομὴ τοῦ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1933.

10^{ον} Βραβεῖον 45.000 δρχ. τοῦ Δήμου Ἀθηναίων. Διὰ τὴν καλύτεραν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἀλώσεως τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Τούρκων μετὰ μνείας τῶν πηγῶν. Ἔργα δεκτὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τρία δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1933.

11^{ον} Βραβεῖον 25.000 δρχ. τῆς Κυρίας Ἑλενας Βενιζέλου. Εἰς τὸ ἄριστον τῶν παντὸς εἴδους λογοτεχνικῶν ἔργων, τῶν ἐκδοθησομένων ἐντὸς τοῦ ἔτους 1932. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ τὴν 25^{ην} Μαρτίου 1933.

12^{ον} Καλλιτεχνικὸν Βραβεῖον 50.000 δρχ. Ἐμμ. Μπενάκη. Εἰς τὸν Ἀρχιτέκτονα, ὅστις θὰ ὑποβάλῃ τὰ ἄριστα σχέδια ἐκτελεσθέντος ἢ καὶ μόνον σχεδιασθέντος πρωτοτύπου ἀρχιτεκτονικοῦ ἔργου, προτιμωμένων τῶν Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ πασῶν τῶν περιόδων κατὰ τοὺς ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἀκαδημίας τεχνικοὺς ὄρους. Ἔργα δεκτὰ μέχρι τῆς 31^{ης} Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1934.

13^{ον} Μουσικὸν βραβεῖον 50.000 δρχ. Ἐμμ. Μπενάκη.

Ἔργα δεκτὰ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1933. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Μάρτιον 1934.